

บทที่ 1

"องคริษททายาท...องคริษททายาท..."

ดวงตาทงสของฉิเชียวปริอขึ้น เมื่อเห็นทองฟ้าที่เพิงสวางรำไรก็หลับตอลง อีกรครั้ง หัวคิ้วมุ่นเล็กน้ย "มีอันใด"

เจียงเตอชิงหัวหน้าขันที่ประจําจวนรัชทายาทยืนอยู่นอกฉากันลม เขาโค้งกายเอ่ยเสียงค้อย "องคริษททายาท กระทบ่อมเพิงได้ขำวว่าองค์หญิงใหญ่ ดุนซู่มาถึงแล้วตั้งแต่เมื่อคืน เข้าตรูวันนี้จะเข้าวังพะยะคะ"

ฉิเชียวได้ยินก็พลันนวดหัวคิ้วเบาๆ แล้วลุกขึ้นนั่ง เจียงเตอชิงได้ยินเสียงขยับ จึงเดินอ้อมฉากันลมเข้ามา ฉิเชียวยืนขึ้นถอดชุดนอนโดยไม่ให้เจียงเตอชิง ปรนนิบัติ หยิบเสื้อตัวกลางที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กข้างเตียงขึ้นมาสวมเองอย่างซ้าๆ

เจียงเตอชิงเดินไปรวบม่านเตียงขึ้นแขวนบนตะขอทงรูปมังกรเหิน ก้อนหมุนตัวหยิบเสื้อขึ้นมาปรนนิบัติฉิเชียวสวมอาภรณ์จัดแต่งชุดขุนนางอย่าง ระมัดระวังพลงากกล่าวต่อ "เกรงว่าวันนี้้องค้หญิงใหญ่จะทูลฝำบาทเรื่อง การอภิเชกสมรสขงพระองค์...องค์หญิงใหญ่ทรงใส่พระทัยอย่างแท้จริง บัดนี้ ฝำบาททงเห็นหลังหนานสำคัญเหลือล้น หากริษททายาทเกี่ยวดองกับหลังหนาน ก็เท่ากับได้แรงช่วยเหลือจากสกุลตงหลัง ล้วนเป็นประโยชน์..."

องค์หญิงใหญ่ดุนซู่เป็นญาติที่มีสายเลือดใกล้ชิดที่สุดขงฉิเชียว นับแต่อยู่ที่กับหลี่เสียนฮองเฮาสวรรคต องค์หญิงใหญ่ดุนซู่ก็นับว่าเป็นผู้ที่สนิท กับฉิเชียวที่สุด ความประสงค้ขงองค์หญิงใหญ่ดุนซู่ ฉิเชียวยอมมิอาจขัดขืน

เพียงแต่เขาหลีกเลี่ยงไม่กล่าวถึงเรื่องการอภิเษกสมรสมาแต่ไหนแต่ไร เจียงเต๋อซิงรับใช้ข้างกายฉีเซี่ยวนานปียอมเข้าใจความคิดของเขาจึงเอ่ย โน้มน้ำวเสียงเบา "อีกทั้งบัดนี้องค์ชายทั้งหลายนั้นเจริญพระชนม์ขึ้นทุกวันๆ รัชทายาทไม่ทรงร้อนใจบ้างหรือ...ใจของกระหม่อมเหมือนกับองค์หญิงใหญ่ ตุนซู่ เรื่องบางเรื่องคิดคำนวณไว้แต่เนิ่นๆ จะดีกว่า อีกอย่าง..."

ฉีเซี่ยวหมุนตัวหยาบป่ายหยกรูปวงแหวนมา ริมฝีปากบางแหม้เล็กน้อย เขาก้มหน้าแขวนป่ายหยกอย่างเนิบนาบ ครั้นเห็นเจียงเต๋อซิงไม่เอ่ยคำก็ พลันยิ้ม "เป็นอันใด พุดต่อสิ"

เจียงเต๋อซิงมองสีหน้าฉีเซี่ยวอย่างระวัง พยายามคาดเดาคำความคิดเขาก่อนแยมยิ้มเอ่ย "อีกอย่างก็เป็นเพียงตำแหน่งชยาวรองเท่านั้น หากพระองค์ทรงชมชอบ ในจวนของเราก็จะมีคนปรนนิบัติพระองค์เพิ่มมาคนหนึ่ง หากไม่ ก็ถือเสี่ยวว่าเลี้ยงดูแขกที่อยู่ว่างๆ เพิ่มมาอีกคน จะยุ่งยากสักเท่าใดกัน"

ฉีเซี่ยวมิกกล่าวอันใด เพียงหันกายเดินออกจากห้องด้านใน เจียงเต๋อซิง ปรึร้อนเรียกข้ารับใช้ด้านนอกเข้ามารอถวายงาน

ในตำหนักเจิงกาน ซ่งเต๋ออ่านฎีกาที่องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ยื่นมา ก่อนยิ้มเล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า "ไม่ได้พบกันไม่กี่ปี เสด็จพี่เห็นเราเป็นคนอื่นไกลไปมาก ไฉนจึงนำของมามากมายเพียงนี้ แล้วพี่เขยเล่า"

"พู่หม่า* ไปส่งหนังสือรายงานที่กรมปกครองก่อนแล้วพะคะ" ดวงตา องค์หญิงใหญ่พรายรอยยิ้ม เอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยน "เพราะฝนตกหนักติดต่อกัน หลายเดือนทำให้พลาดวันคล้ายวันพระราชสมภพของฝ่าบาท ของทั้งหมดนี้ ให้ถือเป็นการลงโทษหม่อมฉัน"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่อายุเพิ่งพ้นสี่สิบเมื่อปีกลาย ด้วยบำรุงดูแลอย่างดี จึงยังคงมีอายุไม่มาก ยังคงเป็นโฉมสะคราญดั่งเก่า ในฐานะที่เป็นธิดาของ วงกลาง** กิริยาสูงส่งเหมาะสม ทั้งการยิ้มแหม้ยามเอ่ยวจากยังชวนให้รู้สึก สบายใจยิ่งนัก ซ่งเต๋อจึงผ่อนคลายน้ำเสียงลงโดยไม่รู้ตัว "เสด็จพี่หยอกเล่น

* พู่หม่า (ราชบุตรเขย) เป็นตำแหน่งของพระสวามีขององค์หญิงในราชสำนักจีน

** วงกลาง หมายถึงของเขา

อีกแล้ว แคว้นเกิดเท่านั้น พลัดไปนับเป็นกระไรได้ ก่อนหน้านี้เราก็บอกแล้วว่าไม่จำเป็นต้องมา ทางใต้เกิดโรคระบาดทั่วสารทิศ สองเดือนที่ผ่านมานี้ เสด็จทัพกับพี่เขยไม่ติดโรคอันใดนับว่าโชคดียิ่งแล้ว"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่พยักหน้าแล้วถอนใจ "หลังผ่านภัยพิบัติครั้งใหญ่ย่อมมีโรคระบาด ด้วยบุญบารมีของฝ่าบาททำให้หม่อมฉันกับพู่หม่าล้วนสบายดี ที่แรกหม่อมฉันยังไม่รู้สึก ทว่าหลังจากออกมาได้แล้วถึงตระหนักว่าปีนี้น้ำท่วมสูงมากจริงๆ การเก็บภาษี..."

"เรื่องนี้ยังพอประคับประคองไปได้" ตั้งแต่ชิงขึ้นครองราชย์มาก็มีประกาศลดภาระราษฎรสะสมพละกำลัง ทางหนึ่งเพื่อชดเชยทรัพย์สินที่เสียไปจากการยกทัพจับศึกติดต่อกันหลายปีของอู่อี้ สองสามปีมานี้ท้องพระคลังจึงมั่งคั่งขึ้นเป็นอย่างมาก ฮองเต้หัวเราะ "เคราะห์ดีที่ได้รับผลกระทบเพียงสองมณฑล"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ผงกศีรษะ กล่าวเหมือนไม่ตั้งใจว่า "หม่อมฉันได้ยินว่า... หลังหนานน้ำท่วมทั้งหมด?"

ฮองเต้ปลิ้นหัวเราะ "ที่ใดกัน ท่วมนับแต่เขาเม่าซานลงไปทางใต้เท่านั้น มิได้รุนแรงอันใด... ทว่าก่อนหน้านี้พวกเขาแล้งหนัก ซ้ำยังเกิดน้ำท่วมใหญ่อีกลำบากไม่น้อยจริงๆ"

"นั่นสิเพคะ ตอนนี่ถึงขั้นมาขอยืมเสบียงอาหารจากพระองค์แล้ว" องค์หญิงใหญ่ตุนซู่คลี่ยิ้มขึ้นใจ "ตลอดทางมานี้หม่อมฉันได้ยินว่าหลังหนานชื่อจื่อ* มาขอยืมเสบียงด้วยตนเอง จากคำบอกเล่าของชาวบ้านระหว่างทาง ครีครื้นเสียงจอนเอามาเขียนรวมเป็นหนังสือได้ อีกทั้งหม่อมฉันได้ยินพู่หม่าบอกว่าหลังหนานชื่อจื่อรั้งตัวอยู่ที่นั่นหรือ"

ในดวงตาของฮองเต้มีรอยยิ้มฉายผ่าน หลังหนานเป็นที่ดินศักดิ์ดินาของฮองต่างสกุล** เป็นภัยอันตรายสำคัญใหญ่หลวงของฮองเต้ด้านเชียงแต่ละรัชสมัย ครั้งแรกที่หลังหนานฮองยอมก้มหัวให้ราชสำนักคือตอนที่ตนครองบัลลังก์ จะไม่ให้คิดกระหยิ่มใจคงเป็นไปได้ยาก ทว่าการแสดงออกของ

* ชื่อจื่อ หมายถึงตำแหน่งทายาทผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ มักเป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก
 ** ฮองต่างสกุล หมายถึงผู้ที่ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์ฮอง ทว่ามีได้อยู่ในวงศ์สกุลเดียวกับฮองเต้

ฮ่องเต้ที่นั่งอ่อนน้อมมาแต่ไหนแต่ไร เพียงยิ้มเอ่ยว่า "เดิมที่ตั้งหวังไปเรียนมาหาหรือ เรื่องของยืมเสปียงอาหารแทนบิดาตงหลังจี้ เขาอายุแค่นี้ห้าปี หลังจากพำนักที่วังหลวงได้ระยะหนึ่งก็เลื่อมใสในกิริยามารยาทอันงามสง่าของผู้คนในวังหลวง ด้วยต้องการเยี่ยมชมนักศึกษาให้กระจ่างชัดจึงไม่คิดจากไป ข้าเองก็ชมชอบยิ่งนักจึงรั้งตัวเขาไว้ เด็กคนนั้นอายุเท่ากับหว่าเออร์ หน้าตาคมคายหมดจดเห็นใครคนทั่วไป ข้ายังเฉลียวฉลาดอย่างหาได้ยาก เสด็จพี่ได้พบหน้าเขาบ่อยๆ ย่อมต้องชอบเช่นกัน จริงด้วย นี่เป็นโอบซาที่พวกเขานำมาถวาย เสด็จพี่ลองชิมดู..."

หว่าเออร์หรือก็คือฉีหว่า องค์ชายรอง

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่หัวเราะเบาๆ ในใจ ในเมื่อเป็นตัวประกันที่หลังหนานส่งมา นางมีหรือจะกล้า 'พบหน้าบ่อยๆ'

หัวข้อสนทนาเปลี่ยนมาถึงส่วนที่องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ต้องการ นางไม่เอ่ยถึงไปเรียนให้มากความอีก สนทนาสัพเพเหระต่อ "ข้าจำได้ว่า... ถัดจากวันคล้ายวันพระราชสมภพก็จะถึงวันเกิดของรัชทายาทแล้วกระมัง"

ฮ่องเต้พยักหน้า "ใช่ วันเกิดของเซียวเออร์คือวันที่สิบเดือนสิบสอง"

"พริบตาเดียวเซียวเออร์ก็อายุพ้นสิบแปดแล้ว..." องค์หญิงใหญ่ตุนซู่วางถ้วยชาลงลายน้ำทองในมือลง หยิบผ้าแพรออกมาจากแขนเสื้อซับที่มุมปากเล็กน้อย "ควรเลือกพระชายาให้เซียวเออร์เสียที"

ฮ่องเต้หนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนคลี่ยิ้มราบเรียบ "ยังเร็วเกินไปหน่อยกระมัง กำลังอยู่ในช่วงให้เขาเรียนรู้การปฏิบัติราชการหาความก้าวหน้า แต่งพระชายาออกด้อันรักใคร่ทุกวัน มิใช่เป็นการละเลยเรื่องสำคัญไปหรือ"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่อดหัวเราะไม่ได้ "ฝ่าบาทใส่พระทัยรัชทายาทเกินไป ไฉนจึงลืมไปว่าฝ่าบาทเองไม่ทันครบยี่สิบก็อภิเษกสมรสแล้ว จะว่าไปยังเร็วยิ่งกว่าเซียวเออร์เสียอีก ตอนนั้นฝ่าบาทเพิ่งอายุครบสิบห้าเท่านั้น ยังจำได้หรือไม่เพคะ ก่อนงานอภิเษกสมรสฝ่าบาทยังวิ่งมาที่จวนขององค์หญิง ถ้ามขำว่าหลังงานอภิเษกสมรสจะยังกลับมาอยู่กับเสด็จแม่ได้อีกหรือไม่..."

เนื่องจากมารดาผู้ให้กำเนิดของฮ่องเต้จากไปเร็ว ตอนยังอยู่ในผ้าอ้อม

ก็โดนอุ้มมาที่ตำหนักเฟิงหวาได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากฮองเฮา องค์หญิงใหญ่
 ดูนุชู้ อายุมากกว่าฮองเต้เกือบสิบปี ก่อนแต่งงานออกไปก็พักในตำหนักเฟิงหวา
 ตลอด คราวนั้นนางก็ปฏิบัติต่อฮองเต้อย่างดีเยี่ยม หากกล่าวว่ามีสาวคนโต
 เปรียบดั่งมารดา ก็ไม่นับว่าเกินไป ครั้นเฮยถึงเรื่องในอดีตขึ้นมาฮองเต้ก็คลี่ยิ้ม
 "เสด็จพี่ยังจำได้?"

องค์หญิงใหญ่ ดูนุชู้ ระบายยิ้มบาง "หม่อมฉันที่เห็นฝ่าบาทกับอู๋ตี๋มา
 ตั้งแต่เล็กจนโตมีหรือจะจำไม่ได้" เมื่อกล่าวถึงอู๋ตี๋ องค์หญิงใหญ่ ดูนุชู้ พลัน
 ขอบตาแดงระเรื่อ ก่อนจะคลี่ยิ้มเฮยอีก "ช่างเกิด พุดเรื่องเหล่านี้เพื่ออันใด
 กลับมาพุดเรื่องของเซียวเอ๋อร์เกิด ฝ่าบาทมีแผนการในใจหรือไม่พะคะ"

ในใจฮองเต้ย่อมไม่ปรารถนาที่จะเฮยถึงเรื่องนี้อย่างที่สุด ทว่าเมื่อฟัง
 องค์หญิงใหญ่ ดูนุชู้ พุดคุยเรื่อยเปื่อยไปด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานรื่นหู กระตุ้นให้
 นึกถึงความทรงจำครั้งเยาว์วัยเหล่านั้น จึงยากเกินไปที่จะทำลายอารมณ์ดี
 ของนางในช่วงเวลาพิเศษนี้ จึงฝืนยิ้มแล้วเฮยว่า "จริงๆ ก็เคยคิดไว้ เพียงไม่มี
 ผู้ที่เหมาะสม ภายหน้าพระราชยาของรัชทายาทต้องเป็นมารดาของแผ่นดิน
 มีอาจผิดพลาดเพียงเล็กน้อย เสด็จพี่คงเข้าใจพะมัง"

องค์หญิงใหญ่ ดูนุชู้ พยักหน้า "เป็นความจริง...ช่างเกิด หม่อมฉันเพียง
 นึกขึ้นได้จึงทูลต่อฝ่าบาทเท่านั้น จะก้าวท้าวเรื่องผู้ถูกรับเลือกเป็นพระชายา
 รัชทายาทได้อย่างไรกัน ทว่าเพราะตั้งแต่เล็กรัชทายาทก็...เฮ้อ ฝ่าบาทก็ทราบ
 หม่อมฉันหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะรักและเอ็นดูเขามากหน่อย ฝ่าบาทตรัสได้
 มีเหตุผล จะกำหนดพระชายารัชทายาทนั้นไม่ง่าย...กระนั้นเลือกชายารอง
 สองคนให้รัชทายาท ได้หรือไม่พะคะ"

ฮองเต้ยิ้มถาม "เสด็จพี่ต้องใจคุณหนูสกุลใดเข้าแล้วหรือ"

องค์หญิงใหญ่ ดูนุชู้ มีบุตรธิดาหญิงสามชายสอง ธิดาคนโตแต่งงานไป
 เมื่อปีก่อน ธิดาคนรองอยู่ในวัยกำดัดอายุสิบสี่ ทั้งยังใกล้ถึงอายุที่ต้องพุดคุย
 เรื่องการแต่งงาน ฮองเต้คาดการณ์ว่าองค์หญิงใหญ่ ดูนุชู้ คิดจะกระชับ
 ความสัมพันธ์ฉันครอบครัวให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นจึงกังวลเรื่องนี้มากที่สุด ขณะจะเฮย
 คำบอกปิด กลับเห็นเพียงองค์หญิงใหญ่ ดูนุชู้ แง้มริมฝีปากยิ้ม "นับแต่เข้ากับ

พู่หมาไปราชการด้วยกัน ที่ใจก็มีแค่บรรดาหญิงสาวชาวบ้านเท่านั้น ไหนเลยจะรู้จักคุณหนูผู้ใด เรื่องนี้ให้ฮ่องเฮาหนักพระทัยแทนเถิดเพคะ"

ไม่รอให้ฮ่องเต้โล่งอกแม้แต่อดีตใจ ดวงตาขององค์หญิงใหญ่ตุนชูพลันวาววับขึ้นและยิ้มเอ่ย "จริงสิ! ผู้ใดบอกว่าหม่อมฉันไม่รู้จักคุณหนู หลังหนานชื่อจื่อที่เอ่ยถึงเมื่อครู่หม่อมฉันได้ยืนยันว่า...มีพี่สาวน้องสาวอายุถึงวัยทว่ายังไม่ออกเรือนอยู่สองคน"

รอยยิ้มน้อยๆ ของฮ่องเต้ชะงักค้างที่มุมปาก ขณะจะเอ่ยคำก็ได้ยินข้ารับใช้ด้านนอกผู้หนึ่งค้อมกายเดินเข้ามา ก้มหน้าสำรวมพลางเอ่ย "ถวายบังคมฝ่าบาท องค์หญิงใหญ่ องค์รัชทายาทเสด็จมาถวายพระพรเพคะ"

ฮ่องเต้พยักหน้า ข้ารับใช้ค้อมกายถอยออกไป ไม่นานนักฉีเซียวก็เข้ามาถวายพระพรคนทั้งสอง องค์หญิงใหญ่ตุนชูเอ่ยเรียกข้าฯ ให้ฉีเซียวเข้าไปใกล้พร้อมดึงมือฉีเซียวมามองดูอย่างพิจารณา รูปโฉมส่วนใหญ่ของเชื้อพระวงศ์ล้วนงดงาม ฉีเซียวยิ่งได้รูปลักษณะของมารดาผู้ล่วงลับ หล่อเหลาเหมือนสามัญมีเพียงดวงตารูปหงส์คู่นั้นที่คล้ายคู่ตี๋ นัยน์ตาแวววาวเฉียบคม มีดวงมีโทษะก็น่าเกรงขาม ข้าฯยังเพิ่มความสง่างามขึ้นอีกหลายส่วน องค์หญิงใหญ่ตุนชูเห็นฉีเซียวหน้าตาคล้ายคลึงกับบิดามารดาที่เสียไปหัวใจก็พลันแปลบปลาบ นางคลี่ยิ้มอำพรางเล็กน้อยก่อนเอ่ยอย่างพึงพอใจ "ไม่พบกันครึ่งปี เซียวเอ๋อร์สูงขึ้นอีกนิดหน่อยแล้ว"

ฉีเซียวแยมยิ้ม "เสด็จปากลับไม่เปลี่ยนไปสักนิด ทั้งยังมีราศียิ่งขึ้นอีกพะยะคะ"

องค์หญิงใหญ่ตุนชูหันหน้าไปยิ้มให้ฮ่องเต้ "ได้ยืนยันหรือไม่ รู้จักพูดขี้เกียจ..."

ไม่รอฮ่องเต้ตอบคำ องค์หญิงใหญ่ตุนชูยิ้มแล้วเอ่ยอีก "เป็นผู้ใหญ่แล้วจริงๆ เมื่อครู่ข้าฯยังทูลกับเสด็จพ่อของเจ้าอยู่เลยว้าให้เลือกชายารองให้เจ้าหลังหนานอ่องจวินจู* เจ้าชอบหรือไม่"

ฮ่องเต้หมุนแหวนมรกตที่สวมบนนิ้วโป้ง เขารู้สึกไม่พอใจทว่าใบหน้ายังคงอ่อนโยนยิ่ง เพียงแยมยิ้มน้อยๆ "เสด็จพี่ช่างใจร้อนโดยแท้..."

* จวินจู ตำแหน่งท่านหญิงหรือองค์หญิง

แม่ในใจดีเชื่อว่ารู้สึกว่าจะไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ได้ ทว่าองค์หญิงใหญ่
 ดุนชู่วางแผนเพื่อเขานานหลายวัน เบื้องหน้าตนเองจะทำเสียการไม่ได้เด็ดขาด
 จึงคลี่ขมอย่างไม่ใส่ใจ "การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ ย่อมต้องทำตามคำกล่าว
 ของพ่อแม่คำชักนำของแม่สื่อ หลานมิกล้ำเอ๋ยมากความ"

องค์หญิงใหญ่ดุนชู่ฉวยโอกาสตีเหล็กตอนร้อน เบี่ยงกายไประบายขม
 ให้ฮ่องเต้ "ฝ่าบาท ยินยอมให้หม่อมฉันเป็นแม่สื่อได้หรือไม่เพคะ"

องค์หญิงใหญ่ดุนชู่มีฐานะพิเศษ ต่อให้เป็นฮ่องเต้ก็ต้องเกรงใจสามส่วน
 มิกล้ำหักหน้านางเกินไป ข้าเรื่องวันนี้้องค์หญิงใหญ่ดุนชู่ยอมเตรียมตัวมาก่อน
 หากยิ่งดิ่งด้นห้ามปรามเกรงว่าจะแตกกิ่งก้านเป็นปัญหาที่คาดไม่ถึง ฮ่องเต้
 ข่มไฟในใจ มองไปทางดีเชี่ยวชาญกลางหัวเราะอย่างรักใคร่เมตตา "ยังไม่
 ขอบพระทัยเสด็จป่าที่ลำบากจัดการเพื่อเจ้าอีก"

บทที่ 2

ในตำหนักอวี่ซิว องค์หญิงใหญ่ตุนชุ่มมองตำหนักที่ตนเองอาศัยมาตั้งแต่เล็กจนโตพลางทอดถอนใจไม่ขาดสาย "ผ่านมาก็ปีแล้วที่นี้ก็ยิ่งว่างเปล่าอยู่"

ฉีเซี่ยวหัวเราะ "ตำหนักขององค์หญิงในสองเฮา จะให้คนย้ายเข้ามาง่าย ๆ ได้อย่างไร"

องค์หญิงใหญ่ตุนชุ่มหันหน้ามองเจียงเต๋อซิงแวบหนึ่ง เจียงเต๋อซิงรู้ความนัยจึงนำเข้ารับใช้ในตำหนักถอยออกไป

ฉีเซี่ยวรินขาในห้องค์หญิงใหญ่ตุนชุ่มด้วยตนเองและเอ่ยเสียงเบา "เสด็จป่า... ไยต้องขัดแย้งกับฮ่องเต้เพราะเรื่องนี้"

"เฮอะ...หากไม่ทำจะมีใครรู้ว่าเจ้าเป็นถึงรัชทายาท" องค์หญิงใหญ่ตุนชุ่มไม่มีความอ่อนโยนยามอยู่ต่อหน้าผู้คนอื่น นางหัวเราะหยัน "ทางใต้ประสบภัยการโยกย้ายขนถ่ายเสบียงอาหารและสิ่งของช่วยเหลือล้วนเป็นความลำบากยากเย็นของเจ้า ครั้นเรื่องทุกอย่างตระเตรียมพร้อมสรรพ ฮ่องเต้กลับให้ฉีหวาเป็นเสนาธิการคุมทหารไปปลอบขวัญสองมณฑล! พุดจาสวยหรือว่าหลังจากภัยพิบัติจะมีโรคระบาด รัชทายาทฐานะสูงส่งไม่อาจเสียดันตราย คำพุดล่องลอยประโยคเดียวก็ปล้ำล้างคุณงามความดีของเจ้าสิ้น ชื่อเสียงความชอบถูกฉีหวาฉกชิงไปหมด! เคราะห์ดีฉีหวาเป็นคนใช้การไม่ได้ ลงได้หนักก็กลับก่อเรื่องน่าขันไม่น้อย สูญเสียความเชื่อใจของผู้คน"

ฉีเซี่ยวระบวยิ้มบาง "ฮ่องเต้คิดใช้ข้าเป็นสะพาน ข้าย่อมไม่อาจให้

พวกเขาสมประสงค์เกินไป"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ตกใจพูดไม่ออก "เรื่องฉีเหว...เป็นอุบายของเจ้า?"

ฉีเหวหัวเราะเล็กน้อยมีได้ตอบคำ ในใจองค์หญิงใหญ่ตุนซู่พลันกระจ่างซัดสีหน้าดีขึ้นมาก นางเอ่ยอย่างปลื้มใจ "พู่หม่าพูดเสมอว่าในใจเจ้ามีโตรกผา* เป็นความจริงอย่างที่คิด เพียงแต่...ลงมือสะดวกหรือไม่ หากฮ่องเต้ทรงทราบเข้า..."

"ตั้งแต่ต้นจนจบข้าก็ไม่คิดปกปิดเขา" ฉีเหวจับป้ายหยกที่ข้างเอวเล่นก่อนเอ่ยเนิบๆ "เอาแต่ซ่อนคมอย่างเดียววนั้นก็คืออ่อนแอ อย่างไรก็ตามก็ต้องให้เขาเข้าใจว่าตอนนี้เขายังทำอันใดซ้ำไม่ได้"

"ในใจเจ้ารู้ว่กำลังทำอะไรสักได้อีกพอ...มาพูดเรื่องสำคัญ บัดนี้หลังหนานมีจวินจู่ยังไม่ออกเรือนสองคน หนึ่งในคือโหวจยาจวินจู่เป็นทายาทสายตรงและพี่สาวร่วมอุทรของหลังหนานชื่อจื่อที่มาเป็นตัวประกัน ว่ากันว่าพรั่งพร้อมทั้งคุณธรรมและความสามารถ ความประพฤติดีงามเหนือสามัญ...แล้วก็มีคังไท่จวินจู่ที่เกิดจากชายารองของหลังหนานอ่อง ชายารองผู้นี้ได้รับความรักใคร่โปรดปรานจากหลังหนานอ่องเป็นล้นพ้น ธิดาของนางแม่มิได้เกิดจากชายาเอก ทว่ากลับเปรียบเสมือนไข่มุกในมือของหลังหนานอ่อง..." องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ในใจลั้งเล จึ่งเงยหน้าถามฉีเหว "เจ้าชอบผู้ใด"

จวินจู่ทั้งสองคนหนึ่งฐานะสูงส่ง อีกคนได้รับความรักจากหลังหนานอ่องมากกว่า ต่างมีข้อดีข้อเสียของตน องค์หญิงใหญ่ตุนซู่เองก็ตัดสินใจไม่ได้จึ่งให้ฉีเหวเลือกเอง

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วเอ่ยเสียงเบา "น่าเสียดายที่เตรียมการล่าช้าเกินไป ต้องโทษที่ก่อนหน้านี้ละเลย มักเกรงกลัวฮ่องเต้จะสู้รบกับหลังหนานอ่องจึ่งไม่เคยใส่ใจ หากรู้แต่แรกตอนข้าติดตามพู่หม่าไปอยู่ทางใต้ ก็ควรหาวิธีพบหน้าจวินจู่ทั้งสองสักครา ดียังไรก็ฟังจากคำผู้อื่นมิได้พิจารณาด้วยตาตนเอง ข้าก็ไม่อาจวางใจ"

ฉีเหวระบายยิ้มบาง เรื่องนี้ไม่อาจโทษขององค์หญิงใหญ่ตุนซู่หลังหนานอ่อง

* ในใจมีโตรกผา เป็นสำนวน อุปมาถึงความคิดอันลึกลับซึ้ง

เป็นอ่องต่างสกุล นี่คือบ่อเกิดของความขัดแย้ง ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงบัญชีเก่า
ยุ่งเหยิงหลายปีมานี้ระหว่างเชื้อพระวงศ์กับสกุลตงหลังของหลิ่งหนานอ่อง

หลิ่งหนานอ่องปีนั้นร่วมกับไท่จู่* สู้รบยึดครองแผ่นดินมาได้ หลังจาก
ไท่จู่สถาปนาขึ้นเป็นฮ่องเต้ก็พระราชทานรางวัลตามความดีความชอบ
แต่งตั้งอ่องต่างสกุลขึ้นเจ็ดคน ทว่าไม่ทันพ้นสิบปีอ่องที่เหลือทั้งหกคนทั้งหมด
ต่างตกลังม่า** เจิ้นเปยอ่องที่ดวงดีที่สุดเพียงถูกเรียกคืนที่ดินศักดินา
ริบบรรดาศักดิ์ลดชั้นเป็นสามัญชน ที่ดวงไม่ดีอย่างเช่นบ้ออันอ่องล้วนมีจุดจบ
คือฆ่าล้างสกุล สุดท้ายที่เหลืออยู่มีเพียงหลิ่งหนานอ่อง

หลิ่งหนานอ่องมีชีวิตรอดมาได้หาใช่เพราะชะตาแข็ง ในปีที่เกิดที่ขึ้น
เป็นอ่อง ชาวเว้งซีจากทางใต้มารุกราน หลิ่งหนานอ่องผู้แต่งหลังอุณาทัพรบศึก
สู้รบเกือบสามปี สูญเสียทหารไปเกือบสิบหมื่น ไท่จู่เจตนาให้หลิ่งหนานอ่อง
กับแคว้นเว้งซีสู้รบกันให้สิ้นไปทั้งคู่ รายงานสงครามถูกส่งมายังเมืองหลวง
ครั้งแล้วครั้งเล่า ไท่จู่กลับไม่ส่งทหารไปช่วยแม้แต่นายเดียว เพียงรอดักตวง
ผลประโยชน์จากความขัดแย้ง นำเสียดายที่หลังพ่ายแพ้เพียงสองสามครั้ง
จากนั้นหลิ่งหนานอ่องก็ชนะศึกติดต่อกัน ไม่เพียงตีชาวเว้งซีถอยร่น ท้ายที่สุด
ยังไล่โจมตีข้าศึกที่แตกพ่ายไปจนถึงเมืองหลวงแคว้นเว้งซี เช่นฆ่าล้างเมือง
เมื่อสังหารเชื้อพระวงศ์ของแคว้นเว้งซีหมดสิ้นหลิ่งหนานอ่องผู้เฒ่าก็ยึดพื้นที่
ตั้งตัวเป็นอ่อง ควบคุมแคว้นเว้งซี

แคว้นเว้งซีมีขนาดใหญ่เป็นสองเท่าของมณฑลหลิ่งหนานในอดีต ทั้งยังมี
พื้นที่เกษตรกรรมมาก ผลผลิตอุดมสมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ไท่จู่จึงนั่งไม่ติด
ปุนบำเหน็จรางวัลมหาศาล พร้อมส่งอัครเสนาบดีไปยังหลิ่งหนานเพื่อหาหรือว่า
ภายหน้าจะส่งผู้ใดมารับช่วงดูแลต่อ อาณาเขตนั้นหลิ่งหนานอ่องเป็นผู้ยึด
มาได้ ทางเมืองหลวงมิเคยช่วยเหลือตั้งแต่แรกจวบจนสุดท้าย เขาย่อม
ไม่ยินยอมให้เมืองหลวงมาแบ่งน้ำแกงหนึ่งถ้วย*** ยิ่งไม่ต้องพูดถึงไท่จู่ที่ไม่คิด
จะแบ่งน้ำแกงแค่ถ้วยเดียวด้วยซ้ำ ทั้งสองฝ่ายส่งจดหมายไปมาหากันมากมาย

* ไท่จู่ เป็นคำเรียกปฐมกษัตริย์ของราชวงศ์หรือฮ่องเต้ผู้ก่อตั้งบ้านเมือง

** ตกลังม่า เปรียบเปรยถึงการโดนจับกุมข้อหาข้อราษฎรบังหลวง

*** แบ่งน้ำแกงหนึ่งถ้วย หมายถึงการขอแบ่งผลประโยชน์จากผลสำเร็จของผู้อื่น

ดูจะอองหิมะ เกือบหนึ่งเดือนก็ยังตกลงกันไม่ได้ เรือนรั้วยังเจอฝนพรำ ทั้งคืน* ป้ออันอ่องทางตะวันตกลุกขึ้นทบทวน ไท่จู่หมัดหนทางซ้ำยังหัวนกลัวว่า หลังหนานอ่องจะร่วมมือกับป้ออันอ่อง จึงจำใจถอยและใช้วิธีการขึ้นภาษี เครื่องบรรณาการจากหลังหนานหลายเท่าตัวทุกปี สุดท้ายจบลงด้วยการ พักปัญหาไว้และผัดออกไปหลายปี ครั้นเมื่อไท่จู่กำราบป้ออันอ่องได้และ คิดจะจัดการหลังหนานอ่องนั้น อีกฝ่ายก็ยึดครองพื้นที่ทางใต้ได้อย่างมั่นคง นานแล้ว ไท่จู่อายุมากแม้ใจสุดจะปรารถนาว่ากำลังไม่พอจึงเก็บภัยภยันหน้า อันใหญ่หลวงของเมืองหลวงไว้ตลอดจนถึงบัดนี้

สองสามปีนี้ความสัมพันธ์ของเมืองหลวงกับหลังหนานยิ่งอ่อนไหวขึ้นไปอีก คนไม่น้อยล้วนเป็นกังวล ไม่รู้ว่าทั้งสองฝ่ายจะรบพุ่งกันขึ้นมาเมื่อใด ทว่าตั้งแต่ ปีกลายหลังหนานกลับประสพภัยพิบัติซ้ำแล้วซ้ำเล่า แสยบนานภาพเสียหาย เป็นอันมาก หมัดความฮึกเหิมที่จะสู้รบกับเมืองหลวง ยิ่งปีนี้มีมาขอหยิบยืมเสบียง ไปจึงต้องส่งตัวประกันมา คนที่ตาไม่มีตบอดล้วนมองออก ขอแค่หลังหนานอ่อง ไม่เสียสติโง่เขลา สองฝ่ายย่อมไม่มีทางสู้กันแน่

ในเมื่อไม่มีทางสู้รบกัน เช่นนั้นความสัมพันธ์ที่ควรฟื้นฟูก็ต้องฟื้นฟู การสมรสเชื่อมสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ต้องเกิดไม่ช้าก็เร็ว องค์หญิงใหญ่ตุ่นซู่หลงมีก่อน ได้เปรียบ คำว่าเรื่องนี้มาให้ฉีเซียวทั้งยังต้องการเพียงชายารอง ต่อให้วันข้างหน้า หากชายแดนได้หันอาวุธเข้าหากัน ฉีเซียวปลดตบชายารองคนหนึ่งก็เป็นเรื่องแค่ ประโยคเดียว ไม่ถึงผลร้ายใดๆ ทั้งนั้น

ในฐานะที่เป็นองค์หญิงสายตรง ในใจองค์หญิงใหญ่ตุ่นซู่หลงย่อมชอบ จวินจูที่ถือกำเนิดจากชายาเอกมากกว่า เพียงน่าเสียดายที่หลังหนานอ่อง ไม่โปรดปรานชายาผู้น้อยอย่างแท้จริง องค์หญิงใหญ่ตุ่นซู่หลงใจ "เจ้าคิดเห็น อยากรู้ว่าอย่างนั้นเกิด..."

เรื่องของหลังหนานอ่องฉีเซียวก็รู้กระจ่างดี เขาหัวเราะเบาๆ "บิดาของ ชายาหลังหนานอ่องสิ้นชีพในศึกเวิงซี ประการแรกนางไม่เป็นที่โปรดปราน ประการที่สองไม่มีญาติมิตรฝ่ายมารดาให้พึ่งพา ลูกชายาเอกย่อมสู้ลูกชายารอง

* เรือนรั้วยังเจอฝนพรำทั้งคืน เป็นสำนวน หมายถึงเกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

ซึ่งเป็นที่โปรดปรานมิได้ ข้าบัดนี้ชื่อจื่อยังมาเป็นตัวประกัน ฝั่งทายาทสายตรง ยิ่งไม่ได้รับความสำคัญ"

องค์หญิงใหญ่ตุนชูพยักหน้า "เรื่องเป็นเช่นนี้จริง ไม่เป็นไร...ถึงจะมีไช่สายตรง แต่เป็นธิดาของหลังหนานอังก์พอ เช่นนี้ต่อแต่นี้ในยามจำเป็น ไร้ทางเลือก...ชาวหลังหนานยอมยินดีสนับสนุนเจ้าที่เคยผูกสัมพันธ์แต่งงาน กับหลังหนานมาก่อน มีการสนับสนุนจากหลังหนาน...เรื่องวันหน้าก็มั่นใจได้อีกชั้นหนึ่ง"

ฉีเซี่ยวยังคงมีท่าที่อย่างไรก็ได้ "หลานเชื้อฟิงเสด็จป่าพะยะคะ"

องค์หญิงใหญ่ตุนชูมองดวงตาที่เหมือนอู๊ดตีไม่มีผิดของฉีเซี่ยวอย่างเอ็นดู เหลือแสน ออดไม่ได้ดึงมือเขามาและเอ่ยเสียงเบา "เด็กดี ป้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบ... แต่อดทนอีกหน่อยเถิด ครั้นเจ้าขึ้นครองราชย์ป่าก็วางใจแล้ว ถึงเวลานั้น เจ้าต้องการทำสิ่งใดก็จะมีผู้ใดขัดขวางได้อีก..."

อย่างไรองค์หญิงใหญ่ตุนชูก็อายุค่อนข้างมากแล้ว นางเดินทางเหน็ดเหนื่อย ยากลำบากมาตลอด เมื่อครู่ตอนอยู่ที่ตำหนักเจิงกานยังดูไม่ออก ยามนี้ลับตาผู้คน แวบเห็นอัยลาปล้นปรากฏ ต่อให้ฉีเซี่ยวมีนิสัยเยนซากก็ยิ่งอดปวดใจไม่ได้ เขาเอ่ยเสียงเบา "เสด็จป่าไม่จำเป็นต้องทุ่มเทแรงใจเพื่อหลานถึงเพียงนี้ เรื่องพวกนี้หลานเอง..."

"ภาระบนป่าเจ้าหนักหนาพอแล้ว เรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ให้ข้าช่วยจัดการก็พอ อย่าน่าได้เก็บไปคิดมากนัก ข้าไม่เพียงทำเพื่อเจ้า..." องค์หญิงใหญ่ตุนชูสุดหายใจลึกคราหนึ่ง "มากกว่านั้นคือเพื่อตัวข้าเอง บัดนี้ผู้สืบสายเลือดสายตรงจากไท่จูเหลือเพียงเจ้ากับข้าสองคน หากข้ายังให้เจ้าต่อสู้อัฒพังเกรงว่าบรรพบุรุษก็จะไม่ยอมรับข้าเช่นกัน"

แม้ฉีเซี่ยวเห็นเรื่องแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ไม่มีหรือไม่มีก็ได้ ทว่าเห็นแก่องค์หญิงใหญ่ตุนชูที่กลัดกลุ้มใจเพื่อเขาจึงไม่อาจอู้อยู่เฉย วันต่อมาหลังประชุมราชกิจ ฉีเซี่ยวจงใจล่าข้าสองสามฝีมือ รออยู่ที่สระเลี่ยนเยียน หน้าตำหนักกานซิง พักหนึ่งก็ได้พบกับหลังหนานชื่อจื่อที่ออกมาจากสำนักฮู่ซิ่นตามคาด

ฐานะตัวประกันของหลังหนานชื่อจื่อตงหลงไปเร่เงินทุกคนล้วนรู้กระจ่างแก่ใจ ทว่าแต่ไหนแต่ไรฮ่องเต้ทรงแสดงออกอย่างดีเยี่ยม ดูแลเอาใจใส่อาหารการกิน เสื้อผ้าอาภรณ์ ที่พักอาศัยก็พร้อมสรรพ ได้ยินว่าตอนอยู่ที่หลังหนานไปเร่เงินกำลังเรียนหนังสือ ฮ่องเต้ก็ส่งราชครูไปสอนพร้อมอนุญาตให้เขาเข้าวังเพื่อเล่าเรียนที่สำนักฮู่ซิ่นทุกวัน ได้รับการปฏิบัติเทียบเท่าองค์ชายทุกประการ ฉีเซี่ยวหัวเราะหยันในใจ เป็นเพราะใส่ใจหลังหนานหรือต้องการจับตาดูให้ดี นั่นก็เป็นเรื่องต่างจิตต่างใจแล้ว

ไปเร่เงินเพิ่งเลิกคาบเข้า เนื่องจากฮ่องเต้ส่งอาหารเข้ามา เขาก็พาสหายร่วมเรียนเดินรับเร่งตามเข้ารับใช้ไปยังตำหนักเจิงกาน เขามองเห็นฉีเซี่ยวแต่ไกลจึงไม่เหมาะสมที่จะเดินอ้อม ได้แต่พาคณจำนวนหนึ่งเดินมา ฉีเซี่ยวแยมั้ม "ชื่อจื่อกำลังจะไปที่ไหนหรือ"

ไปเร่เงินคารวะตามธรรมเนียมและหลุบตาลงตอบ ฉีเซี่ยวพยักหน้า "ชื่อจื่อมาเยือนเมืองหลวงหลายวัน ข้ายังมีได้พูดคุยกับชื่อจื่ออย่างเต็มที่เลย อยู่ที่นี้สบายดีทุกอย่างหรือไม่ คิดถึงบ้านบ้างหรือเปล่า"

ไปเร่เงินเงยหน้ามองฉีเซี่ยวแวบหนึ่ง ในดวงตาฉายประกายประหลาดใจ การแสดงออกยังคงสงบนิ่งเฉยเฉย เอ่ยราบเรียบอย่างไม่กลบเกลื่อนสีหน้าว่า "ฝ่าบาททรงปฏิบัติต่อกระหม่อมอย่างดียิ่ง มิเคยคิดถึงบ้านพะยะคะ"

ฉีเซี่ยวมองความห่างเหินของไปเร่เงินออกจึงหาได้บิบบังคับอีกฝ่าย เพียงคลี่ยิ้มอ่อนโยน "เสด็จพ่อมีราชกิจมากมาย หลีกเลี้ยงไม่ได้ที่จะมีจุดซึ่งทรงคาดไม่ถึง หากมีอันใดไม่ราบรื่นบอกกับข้าเป็นพอ มิต้องเห็นเป็นคนอื่นไกลในเมื่อเสด็จพ่อเรียกตัวเจ้า ข้าก็จะไม่ทำเจ้าล่าช้าแล้ว ต่อไปวันใดมีเวลาค่อยพบกัน"

ไปเร่เงินพยักหน้าอย่างเย็นชาและค้อมกายเล็กน้อย ก่อนหมุนตัวเดินตามเข้ารับใช้ไป ตั้งแต่ต้นจนจบแม้แต่รอยยิ้มสักครายังไม่เคยเผย ฉีเซี่ยวทอดตามองเงาหลังของไปเร่เงินจากที่ไกลพลางยิ้มอย่างนึกสนุก "หลังหนานชื่อจื่ออายุยังน้อยแต่นิสัยกลับสงบเยือกเย็นยิ่ง"

เจียงเตอชิงรีบยิ้มประจบ "ชื่อจื่ออายุน้อยเพียงนี้มาเมืองหลวงล่าพั่ง

จิตใจย่อมหดหู่เป็นเรื่องปกติ รัชทายาทอายุมากกว่า เข้าใจซื่อจื่อเกิดพะยะค่ะ"
ฉีเซี่ยวจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เขาไม่ได้ไม่สบอารมณ์เพราะความ
เฉยชาของไปเร็นอย่างแน่นอน เพียงแต่...หลังหนานซื่อจื่อเพิ่งมาเมืองหลวง
ไม่นาน ฉีเซี่ยวได้พบหน้าเขาแค่สองครั้ง ก่อนหน้านั้นล้วนเป็นการมองวูบเดียว
จากระยะไกล จดจำได้เพียงว่าไปเร็นนั้นหน้าตางามหมดจด ทว่ารายละเอียด
เป็นอย่างไรนั้นกลับไม่มีความทรงจำเท่าใด เมื่อครู่พินิจดูในใจก็หวั่นไหวอย่าง
มิอาจห้าม เขาคลี่ยิ้ม ตอบเรียบๆ ว่า "นั่นย่อมแน่นอน"

บทที่ 3

ตกลกลางคืนฉิเชี่ยวชาญกินอาหารค้ำร่วมกับองค์หญิงใหญ่ตุนชูที่ตำหนักอวิษฐ์ คำโบราณว่ายามกินนอนไม่ปรีปาก เมื่อหยุดตะเกียบค่อยยกน้ำชาขึ้นมา องค์หญิงใหญ่ตุนชูรับด้วยชาเคลือบสีเชี่ยวชาญลงลายน้ำทองที่นางกำนัลยกถวาย เป่าใบชาอย่างเชื่องช้าพลางเอ่ยแผนเบา "วันนี้ไปพบตงหลังไปเร็นแล้วหรือ"

ฉิเชี่ยวชาญหันหน้ามองไปทางเจียงเตอชิง เจียงเตอชิงเข้าใจจึงขยับขึ้นหน้า ก้าวหนึ่งค้อมเอวบอกเล่าเรื่องตงกลางวันอย่างละเอียด ทั้งยังเอ่ยคำสนทนาของทั้งสองซ้ำอีกครั้งโดยไม่ขาดตกบกพร่องแม้แต่คำเดียว องค์หญิงใหญ่ตุนชูหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับมุมปาก พักหนึ่งถึงเอ่ยขึ้น "เขานิฉัยเย็นซาจริง หรือเจตนาหลบเลี้ยงไมตรีของเจ้า"

ฉิเชี่ยวชาญงวักด้วยซาลงแล้วส่ายหน้า "ดูไม่ออกพะยะคะ บางทีอาจใช้ทั้งคู่"

"ตามหลักแล้วไม่น่า...แม้เขาจะอายุน้อย ทว่าหลักการเหล่านี้ก็ควรเข้าใจ เขาเพิ่งมาถึงไม่นาน ต้องการคนช่วยเหลืออย่างยิ่ง เจ้าเป็นรัชทายาท... กลับอ่านเขาไม่ออก..." องค์หญิงใหญ่ตุนชูขมวดคิ้วเข้าหากัน ลดเสียงลงต่ำ แล้วว่า "เขาคงไม่รู้ว่าเจ้าหาใช่...ที่แท้ของฝ่าบาทหรอกนะ"

"เสด็จป่า" ฉิเชี่ยวชาญตัดคำพูดขององค์หญิงใหญ่ตุนชู ก่อนยิ้มเอ่ย "บนโลกนี้ไม่มีกำแพงที่ลมผ่านไม่ได้ เรื่องปีนั้นคนที่รู้มีไม่น้อย หลังหนานอ่องมิใช่คนหูหนวกตาบอด รู้แล้วย่อมไม่แปลก"

องค์หญิงใหญ่ตุนชูถอนใจแผนเบา "นี่ก็คือสิ่งที่กลัว...หากพวกเขา

น่ากลัวว่าอนาคตเจ้าจะไม่อาจสืบราชบัลลังก์ได้อย่างราบรื่น ยากรับประกันว่าจะไม่จงใจขีดเส้นแบ่งความสัมพันธ์ ข้าเกรงว่าไปเร็นคงรู้แล้ว เดิมเขาต้องการที่พึ่ง แต่ก็หวั่นเกรงจะล่วงเกินฮ่องเต้"

ฉีเซียวยิ้มหยัน "ตามใจเขาเถิด วันนี้เจตนาของข้าที่ต้องการสานไมตรีชัดเจนมากแล้ว ตอนนี้พวกเขาอาจกำลังหาหรือกันอยู่ อยากให้ข้าช่วยหรือไม่อยู่ที่ตัวเขาเอง...ที่จริงเขาไม่มีทางเลือก นอกจากข้า มีองค์ชายองค์ใดกล้าคบหาเขาหากไม่โยติข้าก็ระอ๊กกระอ่วนเช่นนี้ไปตลอดเถิด อีกอย่าง...ถึงเขาไม่โยติข้าก็ไม่อาจขัดขวางไม่ให้ข้าสู่ขอหลังหนานจวินจู่ได้..."

"นี่ก็ถูกต้อง...ข้าเคลื่อนไหวมากหน่อย เรื่องนี้อย่างไรก็หนีไม่พ้น หากชื่อจื่อเจตนาห่างเหินก็แล้วไป หลังหนานจวินจู่มีได้มีแค่พี่สาวเขาคนเดียว คังไท่จวินจู่ที่เกิดจากชายารองก็เป็นตัวเลือกอันยอดเยี่ยม หึ...หวังเพียงวันข้างหน้าเขาจะไม่เสียใจที่คราแรกมิได้เป็นน้องชายาเจ้า" องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ทำการละเอียดยี่ถ้วน ทุกเรื่องล้วนต้องสมบูรณแบบไร้ที่ติ ถึงได้ให้ฉีเซียวไปทักทายไปเร็นเสียก่อน คิดไม่ถึงว่ากลับเจอตะปุ่นิม* เข้า กระนั้นยังดีที่ไม่เกี่ยวพันกับสถานการณ์โดยรวม องค์หญิงใหญ่ตุนซู่มองฉีเซียวพลงยิ้มอย่างรักใคร่เอ็นดู "ทว่าไม่แน่มันเสียเขาอาจเป็นเช่นนี้เอง พุดตามความเป็นจริงการมีฐานะเป็นตัวประกันคงไม่ได้ทำให้อารมณ์ดีนัก"

ฉีเซียวหัวเราะ ไม่กล่าวคำ

หลังจากยามชวี** ตาหนักในจะลงกลอนไม่เหมาะที่ฉีเซียวจะรั้งอยู่นาน หลังอยู่พุดคุยเล่นกับองค์หญิงใหญ่ตุนซู่เป็นเวลาสองถ้วยชา*** ก็ออกมายามราตรีจันทร์จรัสดาวพร่างพราย สายลมเย็นพัดระเร่เยย เกิดเป็นทัศนียภาพงามเลิศล้ำ ฉีเซียวมิได้นิ่งเงี้ยวแต่เดินเชื้องข้าไปตามสระเขียนหลี่มุ่งไปทางตำหนักไหญ่เขียน เสียงเตอชิงคาดว่าฉีเซียวระยะนี้มีเรื่องในใจมากจึงไม่ต้องการนอนหัวค้ำ หลังซังใจเล็กน้อยก็ถามเสียงค่อย "องค์รัชทายาท...ให้พวกเขาถอยไปก่อน ส่วนกระหม่อมเดินเล่นเป็นเพื่อนพระองค์แถวนี้ดีหรือไม่พะยะคะ"

* เจอตะปุ่นิม เป็นสำนวน หมายถึงการโดนปฏิเสธหรือวิพากษ์อย่างละมุนละม่อม

** ยามชวี คือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น.

*** ถ้วยชา ใช้เปรียบเวลาที่สั้นมาก เวลาหนึ่งถ้วยชามีประมาณ 10-15 นาที

ฉิเซียวพยักหน้า เจียงเตอชิงหมุนตัวมาไล่เข้ารับใช้ทั้งหมดไป จากนั้นก็ตามฉิเซียวเดินวนไปตามทางเดินริมน้ำรอบหนึ่ง ฉิเซียวมิได้เอ่ยวาจาครู่ใหญ่ ทว่าจู่ๆ กลับเอ่ยขึ้น "ไปเรีนผู้นั้น..."

เจียงเตอชิงคาดไม่ถึงว่าฉิเซียวยังคงคิดถึงเรื่องนี้จึงคลี่ม "องค์รัชทายาทชื่อจื่อจะว่าอย่างไรก็ช่าง พระองค์พูดแล้วมิใช่หรือพะยะคะ ไม่ว่าเขาจะมีท่าที่อย่างไรล้วนไม่อาจขัดขวางเรื่องมงคลของพระองค์กับหลังหนานจวินจูได้"

ฉิเซียวไม่ได้คิดถึงเรื่องการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับหลังหนานเลยแม้แต่น้อย พอเจียงเตอชิงพูดเรื่องนี้ก็พลันได้สติ เขาโคลงศีรษะยืมเล็กน้อย "ช่างเกิดดีกมากแล้ว กลับกันเถอะ"

เจียงเตอชิงรีบร้อนขานรับ ถือโคมไฟส่องทางให้ฉิเซียวระวังฝีเท้า เขาเอาแต่สนใจดูฉิเซียว ตอนลงสะพานจึงชวนเซจวนเจียนจะหกล้ม เพราะหัตที่ฉิเซียวประคองตัวไว้ทันมิได้ล้มลงไป แคโคมไฟร่วงลงน้ำเท่านั้น เจียงเตอชิงรีบร้อนคุกเข่าลงขอประทานอภัย "กระหม่อมชราฉินันดาฝ้าฟาง กระหม่อม..."

"ช่างเกิด" เจียงเตอชิงเป็นชนที่ผู้รับใช้คู่ดีในอดีต คอยปรนนิบัติฉิเซียวมาตั้งแต่เล็กจนโต ฉิเซียวหรือจะมีโทษะจริงจ้ง เขาเพียงโบกมือ "ไม่ต้องเคร่งพิธีซ้ำเหนื่อยแล้ว"

"พะยะคะ?" เจียงเตอชิงรีบยันตัวขึ้นมา กวาดตามองซ้ายขวาแล้วโน้มกายเอ่ย "องค์รัชทายาทโปรดรอสักครู่ กระหม่อมจะไปขอโคมไฟจากด้านนั้น..."

ฉิเซียวไม่มีความอดทนที่จะรอ เขาส่ายหน้าเอ่ยว่า "ดวงจันทร์ใหญ่โตเพียงนี้ มองเห็นทางคร่าวๆ แล้ว เดินไปอย่างนี้ละ..."

เจียงเตอชิงเพิ่งเสียมารยาทจึงไม่กล้าขัดคำสั่งฉิเซียว เพียงค้อมกายประคองฉิเซียวลงจากสะพาน ทั้งสองเดินตรงไปทางด้านหน้าให้เยียน ระหว่างทางผ่านทะเลป่าไผ่ให้ท่าของฉิเซียวพลันชะงัก เจียงเตอชิงเงยหน้าขึ้นถามอย่างฉงน "องค์รัชทายาท..."

"ฮู้ว..."

ฉิเซียวแม้ริมฝีปากบาง ท่ามกลางเสียงซ้อซ่าของใบไผ่ เขายังคงได้ยินเสียงคนพูดคุยกันกลางป่า...

ฉีเซียวฝีกวฤทธิ์ตั้งแต่เล็กจึงได้ยินเสียงตึกว่าคนทั่วไป เทียบกับเจียงเต๋อชิง ผู้ชราแล้วย่อมอดเยียมกว่ามาก ฉีเซียวแสดงท่าทีให้เจียงเต๋อชิงเงยบ ส่วนตน เดินเข้าไปในป่าไผ่อย่างเชื่องช้าสองก้าว หากเขาฟังไม่ผิด เมื่อครู่คือเสียงของ ไปเร็น...

ไปเร็นที่อยู่กลางป่าไผ่กำลังตั้งแขนเสื้อคนผู้หนึ่งพลางลดเสียงลงต่ำ เหย่ยว่า "ไม่เป็นไร...เขาคงเกิดคิดอยากพูดคุยกับข้าสักสองประโยคขึ้นมา ข้ามีฐานะอันใดเขาขอมรู้ชัด อยู่ดีๆ จะมาพัวพันกับข้าหาเรื่องใส่ตัวโดยใช้เหตุ กระนั้นหรือ..."

"แต่ก่อนก็เคยได้ยินพ่อข้าพูด แม้รัชทายาทจะดูไร้พิษภัย แต่แท้จริงเป็นผู้มีเล่ห์เหลี่ยมซ่อนเร้นลึกซึ้งคนหนึ่ง"

คนที่ไปเร็นจับไว้ด้านหลังให้ฉีเซียวและค้อมศีรษะเล็กน้อย ก่อนลดเสียงลง กำชับว่า "คนเช่นนี้พวกเรามีอาจล่องเกิน ต่อไปหลบเสียงสักหน่อยก็แล้วกัน พรุ่งนี้ข้าจะออกจากวังไปพบพวกเขา...ชื่อจื่อมีคำพูดที่ต้องการฝากถึง พระชายาหรือไม่"

ดวงหน้าของไปเร็นต้องแสงจันทร์สีเงินยวงพาให้ยิ่งงดงามหมดจด กระนั้นกลับเห็นเพียงแววตาเขาหม่นแสง ก่อนยิ้มขึ้นพลางสายศีรษะ "ไม่มี... ต่อไปไม่ต้องเอ่ยถึงข้าต่อหน้าท่านแม่ บัดนี้ข้ากลายเป็นเพียงหมาดั่งเว่ย* ตัวหนึ่ง ยามมีชีวิตอยู่จะได้กลับไปหลังหนานอีกหรือไม่ก็สุดรู้ เอยถึงข้าหน่อยลง ประโยคหนึ่ง บางที่ท่านแม่อาจคิดถึงข้าหน่อยลงส่วนหนึ่ง...ต่อไปวันเวลายาวนาน หากท่านแม่ลืมข้าไปได้จะดีที่สุด..."

เสียงของคนผู้นั้นดังขึ้นเล็กน้อย เอยอย่างสุดจะขมก้นว่า "ชื่อจื่อ อยาได้ดูแลตนเองเช่นนั้น วันหน้า...จะต้องมีโอกาสพบหน้า ชื่อจื่อดูแลตนเอง อย่างดี พระชายาจึงจะคลายใจ"

ไปเร็นพยักหน้าอย่างอ่อนล้า "เจ้าวางใจ เพื่อท่านแม่กับพี่สาวข้าจะดูแล ตนเองอย่างดี...เจ้าเกอ โชคดียังมีเจ้า..."

ฉีเซียวมุ่นคิ้วเล็กน้อย เดื่อก่อนเขาเคยพลิกดูสมุดรายชื่อของกลุ่มชาว

* หมาดั่งเว่ย ในการเล่นหมากล้อมหมายถึงตัวหมากที่ลงเพื่อให้โดนฝ่ายตรงข้ามกินแลกกับผลประโยชน์ หรือวัตถุประสงค์ที่ใหญ่กว่า

หลังหนาน เจาเกอ เจาเกอ...ฉีเซียวพลันฉุกคิดขึ้นได้ เงินเจาเกอ บุตรคนโตของเสนาบดีหลังหนาน สหายร่วมเรียนของตงหลังไปเร็น

ตอนกลางวันเจาเกอก็ตามอยู่ด้านหลังไปเร็น เพราะเขาสูงกว่าไปเร็น ครึ่งศัวรรษ ทั้งยังหน้าตาหล่อเหลา ฉีเซียวจึงจำได้อยู่บ้าง คิดไม่ถึงว่าสหายร่วมเรียนผู้นี้จะเป็นสายลับคอยส่งข่าวของไปเร็น ฉีเซียวไม่ต้องการแหวกหญ้าให้งูตื่น ขณะคิดถอยออกไปเขาพลันได้ยินเสียงแหบต่ำของไปเร็นกระซิบเสียงแผ่ว "หากไม่มีเจ้าอีก ข้าคงยืนหยัดต่อไปไม่ได้จริงๆ..."

ฉีเซียวหันหน้าขวับ ได้แสงจันทร์ยามรัตติกาลเห็นเพียงเจาเกอโอบไปเร็นเข้ามาทอดก้มหน้าจุ่มพิศพลบโยนที่หน้าผากของเขา เอ่ยเสียงอ่อนโยนว่า "วางใจเถอะ เจ้าน่ะกังวลมากไป ทุกวันล้วนฝันกันถ้วนได้ พุดออกมาอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้ดีแล้ว..."

ไปเร็นขอบตาแดงเรื่อ ในความเศร้าเสียใจสุดแสนยังควบคุมตนเองได้ดียิ่ง เขาเบือนหน้าไปปาดไอน้ำที่ดวงตา เอ่ยเสียงแหบ "กลับไปเกิด... อีกประเดี๋ยวคนพวกนั้นหาข้าไม่พบจะออกสืบหา..."

เจาเกอพยักหน้า แล้วขยับเข้าใกล้ประทับจับที่หว่างคิ้วของไปเร็นอีก ก่อนหันหน้าเดินไปทางตะวันตกของป่าไผ่ ไปเร็นยังคงยืนอยู่ที่นั่น ทอดสายตามองทิศที่เจาเกอเดินไป ไม่รู้ผ่านไบนานเท่าใดจึงค่อยลูบบนหน้าผากตรงที่เจาเกอเพิ่งประทับจับ แล้วห่มนุ่งตัวเดินไปทางตะวันออกสู่ตำหนักเจาเตอ

ทิศเหนือของป่าไผ่ ฉีเซียวมองลอดผ่านการอำพรางชั้นแล้วชั้นเล่าของป่าไผ่ได้แสงจันทร์ดวงตาของเขาเปี่ยมด้วยกลิ่นอายเหนียวเหนียว มุมปากแผ่รอยยิ้มเย็น อุบนิสยเย็นชา? เพราะกลายเป็นตัวประกันจึงอารมณ์ไม่ดีเท่าไร? เฮอะ...แต่เมื่อครู่กลับปฏิบัติต่อเงินเจาเกออย่างสนิทชิดเชื้อเหลือเกินนะ

เจียงเตอซึ่งก็ตามอยู่ด้านหลังฉีเซียวก็มองเห็นชัดเจน เขาถามเสียงเบา "องค์รัชทายาท...ต้องการให้บรรดาสายลับไปสืบเบื่องลิกหรือไม่พะยะคะ"

ดวงตาฉีเซียวมีประกายอำมหิตวาบผ่าน เขาส่ายหน้า "ไม่จำเป็น ฟุ้งนี้เข้าไปบอกเสด็จจ้า ข้าคิดถ้วนถี่แล้ว...ข้าจะสู้ขอพี่สาวสายตรงของไปเร็น โหรวจาจวินจู้"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)